

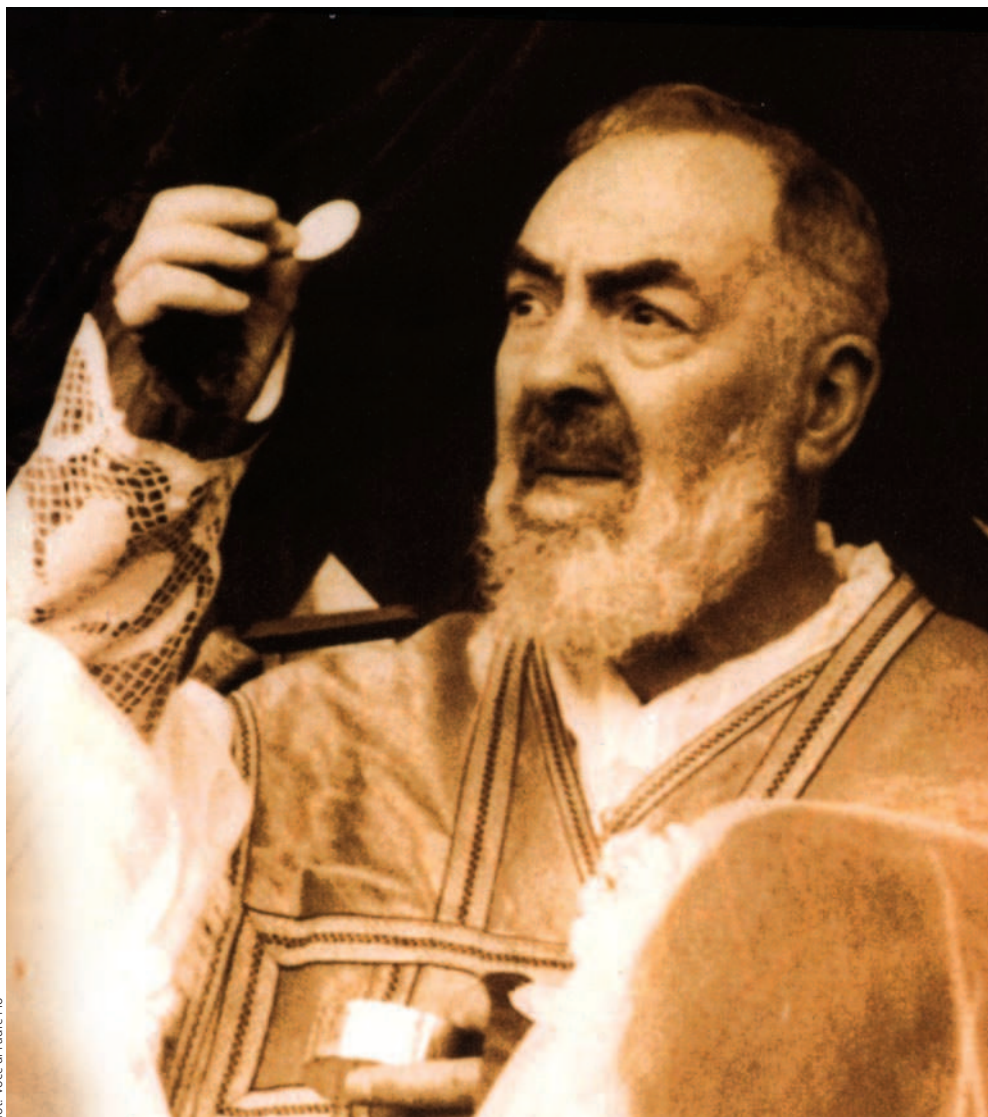
Svätá omša *svätého Pátra Pia*

Svätý páter Pio prijal kňazskú vysviacku v katedrále v Benevente 10. augusta 1910. Na svojom primičnom obrázku mal napísané: „Ježišu, moja túžba a môj život, keď ťa dnes roztrasený pozdvihujem v tajomstve lásky, urob, aby som bol pre svet cestou, pravdou a životom a pre teba svätým kňazom a dokonalou obetou.“

Keď Páter Pio slávil svätú omšu, všetci cítili, že s Kristom opravdivo prežíva jeho umučenie a ukrižovanie. V súkromnom zjavení Pán Ježiš o ňom hovorí: „Má moju moc, lebo žijem v ňom... Jeho gestá, slová, pohľad dokážu viac ako príhovor veľkého rečníka. Všetkému, čo z neho vychádza, dávam hodnotu. Je veľdielom môjho milosrdenstva. Obdaril som ho všetkými darmi svojho Ducha. Je mojím dokonalým nasledovníkom, mojou hostiou, mojím oltárom, mojou obetou, mojou záľubou a mojou chválou.“

21. októbra 1962 sa otec Jerzy Tomziński, generálny predstavený otcov pavlínov, zúčastnil na svätej omši, ktorú slávil Páter Pio Spomína, že najsilnejšie vtedy prežil moment premenenia: „Páter Pio sa správal tak, akoby videl Krista. Oprel sa o oltár, ruky si zložil, akoby objímal kríž a pozeral na hostiu. Videl Pána Ježiša, že trpí, že umiera. Videl ho v hostii – zračilo sa to na jeho tvári. Bolo to čosi neskutočné. Nevidel som celebrujúceho kňaza, ale umučenie Krista na Golgote. Videl som, že Ježiš trpí, umiera, že sa prelieva krv. Vďaka Pátrovi Piovi som videl na oltári nebo.“

Známa spisovateľka Mária Winowska v knihe *Skutočná tvár Pátra Pia* opisuje jeho slávenie svätej omše nasledovne: „Keď sa postavil k oltáru, jeho tvár sa premenila. Netreba byť mudrcom, aby sme pochopili, že sa ocitol pre

fat. Vore di Padre Pio

nás v nedostupnom svete. Rýchlo som pochopila, prečo jeho sväte omše priťahovali zástupy, prečo si ich pripútal a podmaňoval. Od prvej chvíle sme náhle vtiahnutí do hĺbky tajomstva. Ako nevidiaci, keď sa zhromažďujú okolo vidieceho. Lebo sme slepci, nachádzajúci sa za hranicami skutočnosti. To je vlastne poslaním mystikov. Prebúdajú k životu náš zakrpatený vnútorný zrak, ktorý je určený vidieť oslnujúci jas, neporovnateľne silnejší ako svetlo viditeľné očami smrteľníka... Za seba môžem povedať, že v San Giovanni Rotondo ma pri svätej omši zahalila nekonečná láska a svetlo,

o ktorých som predtým ani netušila. Táto chvíľa je veľmi dôležitá... Nejde o to, aby sme robili ‚čosi iné‘ alebo ‚lepšie než iní‘, ale aby sme porozumeli, prežili a nasiakli touto na celom svete jedinečnou obetou, ktorou je svätá omša. Človek by bol slepý, keby nevidel, že muž, ktorý pristúpil k oltáru, trpí. Jeho krok je ťažký a neistý. Je ťažké kráčať s prebodnutými chodidlami. Keď bozkáva oltár, ruky sa oň ťažko opierajú. Pridržia sa ranenými rukami, pričom musí zvažovať každý pohyb. Nakoniec pozdvihne hlavu a zahľadí sa na kríž. Podvedome odvraciam zrak, akoby som sa bála pohliadnuť na tajomstvo lásky. ▷

Tvár kapucína, pred chvíľou vyžarujúca srdečnú úprimnosť, sa mení. Prechádza ňou vlna vzrušenia, ako keby ho neviditeľné sily povolávali do boja a naplňali ho znova a znova obavou, radosťou, smútkom, neistotou a bolesťou. Črty jeho tváre prezrádzajú, že sa začína tajomný dialóg. Protestuje, odmietavo potriasa hlavou, čaká na odpoveď. Celé telo sa vzpriamilo k úpenlivej prosbe. Čas sa zastavil a radšej ho nesledujem. Zdá sa mi, že tento kňaz, pripútaný k oltáru, vedie nás do inej reality, kde čas stratil svoj význam. Odrazu mu z očí vytrysknú veľké slzy, ramená sa trasú vzlykaním a prehýbajú sa akoby pod veľkou ťarchou. Ako blesk mi prebehla myslou spomienka na vojnu a predstavila som si odsúdených na smrť, keď počuli rozsudok smrti. Svaly na tvári sa mu ani nepohnú a celé telo je stuhnuté v kŕči. Pomaly nastáva agónia. Toto príučanie sa smrti ho pripravuje na pohľad do očí popravej čaty. Kristova dráma je osobnou drámou Pátra Pia. Vzdialenosť medzi ním a Kristom pominula:

foto: archiw MSJ

„Vivo ego, iam non ego...“ – „Žijem, ale už nežijem ja...“ Je možné, že by Pán obnovoval svoju obetu nekrvavým spôsobom len preto, lebo sme zabudli na cenu jeho krvi? Predsa každá svätá omša nás pozýva k účasti na obete vykúpenia, lebo to sám Ježiš žije, trpí a zomiera vo svojom mys-

tickom tele. Alebo nie sme všetci spolupracovníkmi vykúpenia? A nie je svätá omša pre každého z nás miestom premenenia, kde naše biedne utrpenie, prijaté v Kristovi, dosahuje cenu večnosti? (...)

Raz v piatok som bola svedkom, že dychčal ako zápasník bojujúci na hranici svojich možností, márne sa usiloval prekonať prekážku, ktorá mu bránila vysloviť slová premenenia. Nastal rozhodujúci zápas, z ktorého vyšiel víťazne, ale celkom zdrvený. Inokedy už od spevu Sanctus (Svätý, Svätý...) mu vystupovali kropaje potu a doslova mu zalievali tvár sťahovanú záchvevmi plaču. Vtedy bol skutočným zosobnením bolesti v boji s agóniou. Bývali dni, keď slová premenenia vyslovoval trpiac ako mučeník...

Napokon drží vyzdvihnutého Boha – Hostiu. Po prstoch mu v pramienkoch steká krv. Na malú chvíľu črty jeho tváre mäknú a tvár sa mu mení. Občas mu na perách poihráva úsmev a zdá sa, že dojemným pohľadom láska Hostiu. Nevie, do akých temnôt zostupuje jeho viera, ale som presvedčená, že som videla, ako jeho zrak siahal do hĺbok a odstraňoval závoj pochybností. Kto by pochyboval o skutočnej prítomnosti Krista, mal by sa zúčastniť na svätej omši slávanej Pátrom Piom. Netvrdím, že viera, ktorá je milosťou, by ihneď a automaticky spočinula na každom, ale som presvedčená, že každý by si položil otázku ako môj priateľ, ktorého som poslala do San Giovanni Rotondo. Napísal mi: „Platí jedno z týchto dvoch: Alebo som idiot, alebo Páter Pio je svätý.“ Priklonil sa však k prvej možnosti.“

Redakcia ■

foto: Voce di Padre Pio